

ikke anden Maade, og navnlig paa en for de Paagjældende langt mere trykkende Maade, end der stemmer med det Formaal, man ønsker opnaaet. Netop derfor er der, som allerede fremhævet af det ærede Medlem, i Slutningen af § 24 truffet Bestemmelse om, at „i de Tilfælde, hvor Bestemmelserne i nærværende Lovs §§ 2—8 ikke kunne komme til Anvendelse, fordi Hovederne for Unionen, der ifølge Cirkulationsbrevet først ere successionsberettigede, efterat samtlige fra Erigenten eller første Besidder af Lehn, Stamhuset eller Fideikommisset nedstammende Unioner ere uddøde, gjøre Indsigelse derimod, uagtet Majoratsbesidderen er villig til at indrømme et Bederlag, som Justitsministeren finder passende“, skal „det manglende Samtykke kunne erstattes ved en særlig kongelig Bevilling“. Der er ikke nogen principiel Vanffelighed for Regjeringen for at modtage en større Bevillingsmyndigheds Bevarelse, hvis man kan finde en passende fast Begrændsning for andre Tilfælde, hvori man ligeledes vilde opstille den Satning, at Bevillingsmyndigheden kunde træde istedet. Jeg ønsker som sagt ikke Bevillingsmyndigheden udvidet til flere Tilfælde, end hvor den ikke vel kan undværes; men jeg har efter moden Overveelse ikke anset det for muligt at finde Regler, hvorved den i Forslaget optagne Fastholdelse af Bevillingsmyndigheden kunde undgaaes. Omvendt mente det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Klein), at man ved Bestemmelsen i 1ste Afsnit kunde gaa de Medlemmer af de forskjellige Unioner, som ikke vare Hoveder for de successionsberettigede Unioner, for nær, men dette er, som jeg allerede har antydet, efter min Mening at flytte Retsspørgsmaalet over til Interessespørgsmaalet. Jeg kan meget godt erkjende, at en Descendent i en Union, altsaa En, der ikke som Hoved repræsenterer Unionen, f. Ex. en Søn eller Sønesøn, maaske i et enkelt foreliggende Tilfælde ikke vilde opfatte Forholdet paa den Maade, som Faderen eller Bedstefaderen, hvis hans Samtykke skulde ættes, men at ville lægge Vægt derpaa er, for at jeg skal gjentage det, en Forverling af Interessestandpunktet med Retsstandpunktet. At indtage et saadant Standpunkt, vilde føre meget

vidt, ja det vilde endog gjøre det næsten umuligt at give Lovene om disse Spørgsmaal; Retsstandpunktet er efter mit Skjøn hævedt, naar Hovederne, de rette Repræsentanter for Unionen, have givet deres Samtykke. — Der er ved dette Afsnit gjort en enkelt Detailbemærkning med Hensyn til den Lettelse i finansiel Henseende, som Lovforslaget tilbyder ved Transaktionerne, men det forekommer mig dog, at det er ganske naturligt, at Staten her kan indrømme denne Lettelse; thi det er klart, at der, hvis Lovene overhovedet slet ikke eksisterede, vanffeligt blev Tale om saadanne Transaktioner, og have de engang fundet Sted uden Afgift, er der Sandsynlighed for, at disse Lettelser ved senere Transaktioner ville mere end betale sig. Der til kommer — det er dog maaske Noget, som mere vedrører et senere Afsnit — at der ligger en temmelig stærk juridisk Opfattelse i, at Majoratsbaandets Løsning stilles lige med Overdragelsen af Eiendommen fra Majoratsbesidderen som saadan til samme Mand, saaledes at denne bliver fri Eier, og at der i saa Henseende maa udstedes et Dokument. Dette er vistnok korrekt opfattet, men jeg kan ikke negte, at de Transaktioner, hvorom her er Tale, ere af den Art, at jeg ikke finder, der er Grund til at gjøre siffale Vanffeligheder; navnlig har jeg ikke troet, der var tilstrækkelig Grund til at tage noget særligt Forbehold med Hensyn til Gebyrerne. Dog dette er jo en underordnet Sag. — Med Hensyn til andet Afsnit, som tidligere har været bearbejdet, ligesom naturligvis hele Lovens Forberedelse har været i høj Grad lettet og fremmet ved Sagens tidligere Behandling her i Folkethinget, er der, hvis jeg ikke feiler, ikke blevet fremsført væsentlige principielle Indvendinger. Spørgsmaalet om, hvorvidt Indtaldelsesfristen bør være noget kortere eller noget længere, er et Spørgsmaal, som jeg ikke her skal inlade mig paa. — Jeg kommer nu til tredje Afsnit, indeholdende almindelige Bestemmelser, og jeg skal da først omtale § 20. Min almindelige Betragtning af det her berørte Forhold har jeg tilstrækkelig tydelig udtalt i det andet Thing og i Motiverne til Lovforslaget. Jeg vidste meget godt, at det var en vanffelig Sag at prøve paa at optage en udtrykkelig Bestem-